

Kde je ten jeho zaslíbený příchod?

2Pe 3

Čekání na Boha

Jednou z nejdůležitějších vlastností, kterou člověk pro svůj život potřebuje je trpělivost. Potřebujeme ji často: ve frontě na poště, za volantem, při výchově dětí, při soužití s manželem, při práci ... a také v životě víry. Proč potřebujeme trpělivost i v životě víry? To proto, že nemáme Pána Boha ve své moci. Nemůžeme mu nařizovat co, kdy a jak má udělat. On se svrchovaný Pán. Jedná jak a kdy chce on. A to nám ne vždy sedí. Někdy jsme ve své víře netrpěliví a rádi bychom Pána Boha nějak popostrčili, aby konečně něco udělal – a hlavně aby to udělal tak, jak si to představujeme my. Někdy bychom se rádi pasovali do role Božích poradců: 'My víme, Pane, co a jak by bylo třeba, tak dej si přece trochu poradit, dej si přece říct.'

U Izajáše proroka Bůh říká: „*Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše*“ (Iz 55,8-9). A to že Bůh jedná naprosto svrchovaně a často i jinak, než jak bychom si přáli, nám činí určité obtíže. Právě proto, že máme své představy, jak by to mělo být a ono to tak není.

Nejsme v tom sami, pokud něco takového prožíváme. Už v Bibli čteme, jak se někteří věřící Izraelité trápili nad Božím mlčením a volali k Bohu, aby nemeškal a promluvil nebo zasáhl: „*Bože, nebuď zticha, nemlč, Bože, nezůstávej v klidu! Hleď, jak tvoji nepřátelé hlučí, kdo tě nenávidí, pozvedají hlavu*“ (Ž 83,2-5). V takových chvílích, kdy se vše kolem bouřilo a Bůh nezasahoval, v sobě museli zmobilizovat veškerou víru a také trpělivost. Pak se tito věřící povzbuzovali nadějí v Boží zásah, ať přijde, kdy přijde – on přece přijde. „*Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh*“ (Ž 42,12). K životu s Bohem patří i trpělivé čekání na Boha. A to není vždycky snadné. Jen neradi čekáme, zvláště, pokud prožíváme něco těžkého, tíživého a vyhlížíme, že nám Bůh nějak uleví.

Posměvači

Také náš dnešní text z 2Pe nás staví před otázku trpělivosti a čekání na Boží jednání. Na slavné Boží jednání, které bylo kdysi přislíbeno. Ap. Petr vede své čtenáře, aby nezapomínali: „*na to, co předpověděli svatí proroci, i na to, co ustanovil Pán a Spasitel skrze své apoštoly*“ (v. 2). Je tu řeč o jakési předpovědi, která jde napříč celou Bibli. Už sz proroci o tom mluvili a pak především Pán Ježíš a jeho apoštolové. A o jakou předpověď se jedná? Nejde o nic menšího než o triumfální příchod nebo návrat Ježíše Krista na tuto zem, o příchod Božího království, a život věčný v Boží blízkosti a lásce. To je Boží rozuzlení dějin. Tento svět nemá trvat do nekonečna. Má přijít konec, který ovšem bude zároveň i novým začátkem, počátkem nového stvoření, nové země a nového nebe, ve kterých již konečně přebývá pokoj a spravedlnost. To slibovali proroci, Pán Ježíš i apoštolové. To je středobod křesťanského života. Do toho je investována veškerá naše naděje. Ježíš přijde znovu, aby nás vzal k sobě navždy.

Taková naděje je ovšem v dnešním světě nezřídka předmětem posměchu. Zkuste se vyznat svým nevěřícím přátelům a známým, že věříte na nebe, na život věčný. Budou mít nejspíš za snílky, co si vybájlili vzdušné zámky. A otevření nepřátelé křesťanství s vámi a vaší nadějí budou hned hotoví. Rovnou se vám vysmějí, čemu, že to v dnešní době pro všechno na světě ještě věříte.

A není to poprvé v dějinách. Už v dobách biblických čteme o těch, kdo se vysmívají křesťanům pro jejich naději: „*Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: 'Kde je ten jeho zaslíbený příchod?'*“ (v. 3-4). Petr tu píše, že takoví posměvači se vyskytnou ke konci dnů. Ale hned v dalším verši mluví už o své přítomnosti a těch, kdo takto mluví. Už tehdy tak někteří posměšně mluvili. Tím více to lze očekávat třeba i v dnešní době, kdy od dob biblických uplynulo už 2000 let a pořád nic nenasvědčuje tomu, že by se měl Kristus vrátit. 2000 let je dlouhá doba. A tato doba se stává silným argumentem v rukou skeptiků a posměvačů: „*Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření*“ (v. 4). Svět si plyne pořád a všechno je při starém. Svět se sice mění, modernizuje, někdy spolu válčí, ale nic nenasvědčuje tomu, že by se sem měl vlamovat nějaký Boží zásah.

Ovšem nejsou to jen ateisté, skeptici a posměvači, kteří mají problém věřit v návrat Ježíše Krista. Někdy s tím můžeme mít problém i my, kdo v něj věříme. Neříkáme si někdy i my: 'No, jo, Pán slíbil, že přijde. Dokonce, že přijde brzo. Ale ono se nic neděje. Už dlouhých 2000 let nic nenasvědčuje tomu, že by měl přijít. Svět se řítí kdoví kam a jak dlouho to ještě bude trvat.'

Ve sz knize Přísloví se píše, že: „*Dlouhým čekáním zemdlívá srdce, kdežto splněná touha je stromem života*“ (Př 13,12). Církev čeká na příchod Kristův, to jej její touhou. Ale trvá to už dvě tisíciletí. To je pro nás dlouhé čekání, z kterého může všelijak zemdlívat naše srdce. I ve věřících lidech někdy může brnkout struna pochybností, jak to s tím zaslíbeným příchodem vlastně je. A proto ap. Petr považoval za důležité, křesťany v jejich naději, trpělivosti a čekání povzbudit.

Proč odklad?

Odpovídá na to proč Pán ještě nepřichází. A uvádí dva důležité důvody: 1) Boží čas je jiný než náš, 2) Bůh ještě nekončí s tímto světem, protože chce, aby ještě více lidí došlo k víře a spáse.

1) Boží čas je jiný než náš: „*Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den*“ (v. 8). Tato slova naznačují, že Bůh má jiné pojetí času než my. Respektive u Boha čas

nehraje žádnou roli. Bůh existuje mimo náš čas a prostor. Není vázán naším časem. Možná by se to dalo říct tak, že u Boha jsou všechny časy přítomným okamžikem. To, co my považujeme za minulost, přítomnost či budoucnost, je před Bohem stálou přítomností. On má před svými očima všechno co bylo je i bude. Proto náš čas není u Boha relevantní jednotkou. U něj je náš den jako tisíc let a našich tisíc let je u Boha jeden den. To jistě není nějaký přesný převod Božích a lidských časů. Je to spíše obrazné vyjádření, že naše časy ještě neznamenají Boží časy.

Když tato slova čteme, tak si možná řekneme: No to je sice hezké, že u Boha je jiné pojetí času, ale my žijeme v tom našem čase. A tady platí, málo platné, že 2000 let je dlouhá doba. To, že u Boha platí jiné počty z nás ještě nesnímá tíhu čekání. Ta slova nám pomáhají jinak. Pomáhají nám tak, že ačkoliv tu ta tíha čekání je, Bohu se nic nevymklo z rukou. I kdyby to mělo trvat ještě deset tisíc let či více, bude to u Boha jako deset dní. pro nás to bude mnohdy těžké čekání, obestřené všelijakou nejistotou, ale Bůh splní, co slíbil. To je naše naděje, že Bůh splní, co slíbil. Naše naděje není v tom kdy to bude, ale že to bude.

2) **Boží trpělivost.** Bůh má jiné časy než my. To je jedno vysvětlení, proč ještě nepřichází. A to druhé je, že Bůh má s tímto světem trpělivost. Co se tím míní. To, že ve světě je ještě mnoho těch, kdo Boha neznají, kdo žijí ve svých hříších a jako takoví směřují k Božímu soudu a odsouzení. Někteří lidé si myslí, že Bohu nedělá větší potěšení, než lidi soudit a posílat do pekla. Nic není vzdálenějšího Biblickému Bohu. Je to právě naopak. Tak, jak to napsal Petr v našem textu: „*Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání*“ (v. 9). Podobně psal ap. Pavel o našem Bohu a Spasiteli: „*který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu*“ (1Tm 2,3-4).

Bůh si přeje lidi zachránit, ne zatratit. A jak jej lidé mohou poznat? Tak, když slyší evangelium, radostnou zprávu o Ježíši Kristu. A to vyžaduje čas. Do světa musí vyjít Ježíšovi učedníci a zvat k němu. Dobu do příchodu Pána Ježíše máme vnímat jako dobu milosti, jako dobu, ve které má co nejvíce lidem zaznít jasné Boží pozvání k víře v Ježíše Krista, který snímá hříchy zachraňuje tak od spravedlivého Božího odsouzení. Doba do příchodu Kristova je tedy dobou misie. Sám Pán Ježíš to řekl takto: „*A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec*“ (Mt 24,14).

Tak nejenom my se musíme učit trpělivosti s jinými Božími časy, ale hlavně Bůh má trpělivost s námi a tímto světem a dělá všechno proto, aby se co nejvíce lidí obrátilo ve svých srdcích k němu, litovalo svých hříchů a v Kristu našlo pokoj a smíření s Bohem.

Jak čekat?

Jsme tedy v mezidobí mezi dvěma příchody Pána Ježíše. Poprvé přišel jako betlémské dítě, jak si zanedlouho budeme připomínat. Podruhé přijde jako Pán s mocí a slávou. Petr nám radí jak čekat na Kristův návrat. Má to být očekávání aktivní. Několik výzev:

- **Zůstat stát na pevném základu víry:** Petr povzbuzuje vytrvat, navzdory pro nás dlouhému čekání, navzdory posměchu skeptiků – zůstat stát na pevném základě (v. 17), na Ježíši Kristu a jeho zaslíbení.

- **Žít svatě, zbožně (v. 11), čistě a bez poskvrny (v. 14):** Na příchod svatého Pána máme čekat svatým životem. Žít tak, jak žil on. Přijde nám to asi jako nedostižný úkol. Kdo to dokáže, žít tak svatě, čistě a bez poskvrny? Možná se této výzvy až trochu lekáme v obavách, že na to nestačíme. A je to skutečně tak. My na to sami nestačíme. A proto musí Petr připomenout ještě jeden podstatný prvek aktivního křesťanského očekávání Krista.

- **Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista (v. 18).** Svatější a čistší život povedeme tím víc, čím více budeme prorůstat do hloubky Boží milosti a lásky, čím víc budeme poznávat Ježíše Krista. Jen napojení na něj a ukotvení v hlubinách Boží lásky a odpuštění, můžeme nést ovoce milé Bohu.

Závěr

Pán přijde. To je naše naděje. Očekáváme ji? A očekáváme ji trpně nebo s radostným vzrušením? Kéž je to to druhé.

Děkujeme za Boží trpělivost s námi i s tímto světem a modleme se, aby čas kdy ještě lze Boha nalézt mohlo využít co nejvíce lidí.

A sami se potěšujme, že se blíží a jednou jistě nastane ten čas slavného setkání s Kristem.

Anglický spisovatel C.S.Lewis napsal kouzelnou sérii sedmi knih pro děti, která se jmenuje Letopisy Narnie. Je to podobenství ze světa fantazie na křesťanské poselství. Ty knihy končí navenek smutně. Hlavní hrdinové umírají při nehodě vlaku. Ale končí i nadějně. Poslední slova těchto knih zní: „Teprve teď konečně načínali první kapitola velkého příběhu, který nikdo na zemi nečetl, který trvá věčně a v němž každá kapitola je lepší než ta předchozí.“

K této naději v život u Boha, v němž každá kapitola je lepší než ta předchozí, nás zve i dnešní text.

14.11.2011 M. Žemlička